

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-456/11

**International Cadmium Association (ICdA) i in.
przeciwko
Komisji Europejskiej**

REACH — Środki przejściowe dotyczące ograniczeń mających zastosowanie do wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania kadmu i jego związków — Załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 — Ograniczenia w stosowaniu barwników kadmowych w tworzywach sztucznych — Oczywisty błąd w ocenie — Analiza ryzyka

Streszczenie – wyrok Sądu (siódma izba) z dnia 14 listopada 2013 r.

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Wycofanie substancji z zaskarżonego aktu w trakcie postępowania — Brak uchylenia zaskarżonego aktu — Zaskarżony akt, który mógł wywołać skutki prawne — Skarga, która nie stała się bezprzedmiotowa — Podstawa ewentualnej skargi o odszkodowanie — Zachowanie interesu prawnego*

(art. 263 TFUE)

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Rejestracja, ocena i udzielanie zezwoleń w zakresie chemikaliów — Rozporządzenie REACH — Ograniczenia stosowane w zakresie niektórych substancji — Ustanowienie nowych ograniczeń i zmiana istniejących ograniczeń — Uprawnienia dyskrecyjne władz Unii — Zakres — Kontrola sądowa — Granice — Oczywisty błąd w ocenie*

(rozporządzenie nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 68 ust. 1, załącznik XVII)

3. *Zbliżanie ustawodawstw — Rejestracja, ocena i udzielanie zezwoleń w zakresie chemikaliów — Rozporządzenie REACH — Ograniczenia stosowane w zakresie niektórych substancji — Ustanowienie nowych ograniczeń i zmiana istniejących ograniczeń — Przesłanki — Ocena ryzyka*

[rozporządzenia: nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 68 ust. 1, art. 137 ust. 1 lit. a), załącznik XVII; Rady nr 793/93, art. 11]

1. Wycofanie przez rozporządzenie z mocą wsteczną, począwszy od daty stosowania zaskarżonego rozporządzenia, ograniczeń w stosowaniu niektórych produktów, które to ograniczenia zostały wprowadzone przez ostatnie z wymienionych rozporządzeń, nie pozbawia skargi o stwierdzenie nieważności jej przedmiotu, ponieważ zaskarżony akt nie został formalnie uchylony przez Komisję.

Ponadto wycofanie to samo w sobie nie nakłada na sąd Unii obowiązku umorzenia postępowania ze względu na brak przedmiotu skargi lub brak interesu prawnego w chwili wydania wyroku. Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu, który był już wykonywany, zawsze może działać na korzyść skarżącego, nawet jeżeli sporne ograniczenia wprowadzone przez ten akt zostały w międzyczasie wycofane z mocą wsteczną, począwszy od daty stosowania tego aktu. W rzeczywistości

bowiem ten zaskarżony akt mógł wywoływać skutki prawne w okresie, w którym regulował on ograniczenia mające zastosowanie do spornych produktów, to znaczy od daty jego stosowania do chwili wejścia w życie rozporządzenia, które wycofało te ograniczenia.

Wreszcie należy stwierdzić, że w trakcie tego okresu zaskarżony akt zakazywał określonego stosowania spornych produktów. W tym kontekście skarżący zachowuje interes w uzyskaniu stwierdzenia częściowej niezgodności z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ z jednej strony stwierdzenie to wiążąc będzie sąd Unii w późniejszej skardze odszkodowawczej, a z drugiej strony będzie mogło stanowić podstawę dla ewentualnych pozasądowych negocjacji pomiędzy Komisją a skarżącym, mających na celu naprawę rzekomo przez niego poniesionej szkody.

(por. pkt 36–38)

2. W celu skutecznej realizacji celów rozporządzenia nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w złożonych sprawach dotyczących rozwoju technicznego organy Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, w szczególności przy ocenie wysoce złożonych faktów naukowych i technicznych, w celu ustalenia charakteru i zakresu przyjmowanych przez siebie środków. Kontrola sądu wspólnotowego powinna natomiast ograniczać się do zbadania, czy wykonanie tego uprawnienia nie jest dotknięte oczywistym błędem, nie stanowi nadużycia władzy lub też czy prawodawca w sposób oczywisty nie przekroczył granic przysługującego mu swobodnego uznania. W tym kontekście sąd Unii nie może zastępować swą oceną okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym oceny przeprowadzonej przez instytucje wspólnotowe, które są jedynymi organami, którym traktat FUE powierzył to zadanie.

Niemniej jednak szeroki zakres swobodnego uznania przysługujący organom Unii, który implikuje ograniczoną kontrolę sądową jego wykonania, znajduje zastosowanie nie tylko do charakteru i zasięgu przyjmowanych przepisów, ale również, w pewnym zakresie, do ustalenia danych będących ich podstawą. W każdym razie taka kontrola sądowa, nawet o ograniczonym zakresie, wymaga, aby organy Unii, które wydały dany akt, były w stanie wykazać przed sądem Unii, iż akt został wydany w ramach faktycznego wykonywania przysługującego im swobodnego uznania, które zakłada uwzględnienie wszelkich istotnych elementów i okoliczności sytuacji, którą akt ten ma regulować.

Naukowa ocena zagrożenia dokonana przez biegłych naukowców może dostarczyć Komisji informacji wystarczająco wiarygodnych i solidnych, aby umożliwić rozpatrzenie każdego zakresu przedstawionego pytania naukowego i pozwolić jej na określenie jej polityki po zaznajomieniu się ze sprawą. W związku z tym, poza przyjmowaniem arbitralnych przepisów, których w żaden sposób nie będzie można uzasadnić zasadą ostrożności, Komisja powinna czuwać nad tym, aby przyjmowane przez nią przepisy, nawet jeżeli chodzi o przepisy prewencyjne, były oparte na możliwie wyczerpującej naukowej ocenie zagrożenia uwzględniającej szczególne okoliczności danej sprawy.

Zważywszy, że z akt sprawy nie wynika, że Komisja oceniła wszystkie elementy i okoliczności mające znaczenie dla sytuacji, którą zamierzało regulować sporne rozporządzenie, stwierdzając na podstawie niewystarczających dowodów naukowych istnienie zagrożenia dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, które to zagrożenie wymaga działania na poziomie Unii, Komisja popełnia oczywisty błąd w ocenie.

(por. pkt 45, 46, 52, 71)

3. Pomimo iż zaskarżone rozporządzenie ustanawiające ograniczenia dotyczące niektórych substancji zostało przyjęte poprzez odesłanie do przepisów przejściowych przewidzianych w art. 137 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), to jednak w celu zmiany załącznika XVII do rzeczonoego rozporządzenia powinny zostać spełnione przesłanki przewidziane w art. 68 tego rozporządzenia.

Ustanowienie przez zaskarżone rozporządzenie nowych ograniczeń dotyczących niektórych substancji oznaczałoby zatem, że przesłanki przewidziane w art. 68 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 zostały spełnione. W związku z tym przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia zakłada, że Komisja musiała słusznie uznać, iż stosowanie spornych substancji w tworzywach sztucznych innych niż te, w odniesieniu do których stosowanie zostało ograniczone przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia, stanowi nieakceptowalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, które to zagrożenie wymagało działania na poziomie Unii.

Nawet przy założeniu, że przepisy przyjęte na podstawie art. 137 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1907/2006 nie powinny spełniać materialnych przesłanek przewidzianych w art. 68 tego rozporządzenia, lecz zasady obowiązujące przed rzeczonym rozporządzeniem, to znaczy art. 11 rozporządzenia nr 793/93 w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje, to jednak należy stwierdzić, że ostatni z wymienionych przepisów przewiduje również, iż przepisy ograniczające mogą zostać przyjęte jedynie na podstawie oceny zagrożenia.

(por. pkt 47–50)